

Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság

3.Bhar.257/2016/15. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság Budapesten, a 2017. március 08. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

ítéletet:

A közokirat-hamisítás büntette és más bűncselekmények miatt vádlott ellen indult büntetőügyben az ügyész másodfellebbezését elbírálv a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 2016. évi április hó 19. napján kelt 22.Bf.5266/2016/9. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlott bűnösségének megállapítását pénzmosás vétségében mellőzi.

A vádlott bűnös:

bűnsegédként elkövetett csalás büntette kísérletében (Btk. 373. § (1) bek., (2) bek. bc), (6) bek. b) (tényállás 10. pont);

3 rb. bűnsegédként elkövetett csalás büntettében (Btk. 373. § (1) bek., (2) bek. bc), (5) bek. b) (tényállás 3,4,5 pontja);

bűnsegédként elkövetett csalás büntettének kísérletében (Btk. 373. § (1) bek., (2) bek. bc), (5) bek. b) (tényállás 7. pontja);

bűnsegédként elkövetett csalás büntettében (Btk. 373. § (1) bek., (2) bek. bc), (3) bek. b) (tényállás 6. pontja).

A vádlottat az ellene bűnsegédként elkövetett csalás büntettének kísérlete (Btk. 373. § (1) bek., (2) bek. bc), (6) bek. b) (tényállás 8. pontja) és bűnsegédként elkövetett csalás büntettének kísérlete (Btk. 373. § (1) bek., (2) bek. bc), (5) bek. b) (tényállás 9. pontja) miatt emelt vád alól felmenti.

A vádlottal szemben alkalmazott büntetés, halmazati büntetés és annak próbaidőre történő felfüggesztését mellőzi.

A vádlottal szemben 600.000 (hatszázezer) forint vagyonekobzást rendel el.

A vádlott által házi őrizetben töltött időt is a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendeli akként, hogy négy nap házi őrizetben töltött idő felel meg egy nap szabadságvesztésnek.

Kötelezi a vádlottat, hogy 30 napon belül fizessen meg M magánfél részére 29.239.121,- (huszonkilencmillió-kettőszázharminckilencezer-százhuszonegy) forint kártérítést és ennek 2014. február 13. napjától a kifizetés napjáig járó a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző napon érvényes a jegybanki alapkamat mértékének megfelelő kamatát, valamint az Állam részére felhívásra rójon le 150.000,- (százötvenezer) forint eljárási illetéket.

Egyebekben a másodfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A harmadfokú eljárásban felmerült 40.586 (negyvenezer-ötszáznyolcvanhat) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS

A Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság a 2015. szeptember 24. napján kelt 10.B.490/2015/48. számú ítéletével vádlottat 2 rb. közokirat-hamisítás büntette [2012. évi C. törvény 342. § (1) bekezdés b.) pont] miatt 2 év szabadságvesztésre ítélte, melynek végrehajtását 4 évi próbaidőre felfüggesztette. Megállapította, hogy a szabadságvesztés végrehajtási fokozata börtön, a vádlott annak végrehajtása esetén legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

Az elsőfokú bíróság a vádlottat az ellene 2 rb. csalás büntette [2012. évi C. törvény 373. § (1) és (6) bekezdés b.) pont], 5 rb. csalás büntette [2012. évi C. törvény 373. § (1) és (5) bekezdés b.) pont], 1 rb. csalás büntette [2012. évi C. törvény 373. § (1) és (3) bekezdés b.) pont] és 7 rb. hamis magánokirat felhasználásának vétsége [2012. évi C. törvény 345. §] miatt emelt vád alól felmentette.

A lefoglalt bűnjelek közül a 3 darab mobiltelefon és 2 darab SIM kártya lefoglalását megszüntette és azokat a vádlottnak kiadni rendelte, az E nevére szóló útlevelet és a postai feladóvevény lefoglalását megszüntette és az iratok közötti kezelését rendelte el.

A BRFK számlájára befizetett 25.000.- forint lefoglalását megszüntette és a vádlottnak rendelte kiadni azzal, hogy az összeget a bűnügyi költség megfizetésének biztosítására visszatartotta.

A M sértett által előterjesztett polgári jogi igény érvényesítését egyéb törvényes útra utasította.

Kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült bűnügyi költségből 43.000.- forint megfizetésére, a fennmaradó bűnügyi költségről akként rendelkezett, hogy azt az állam viseli.

A csalások tekintetében határozata indokolásának lényege abban foglalható össze, hogy a vádlott tagadásával szemben nem merült fel olyan adat, mely őt bármilyen konkrét formában kötötte volna ezen cselekményekhez. Nem lehetett kétséget kizáró bizonyossággal azt igazolni, hogy a vádlott tudott arról, hogy milyen jogellenes magatartásokhoz kívánják felhasználni a bankszámlákat, illetve hogy tisztában volt azzal, hogy milyen volumenű csalási cselekmények elkövetéséhez kell a bankszámla. A hamis magánokiratok felhasználása tekintetében pedig az ügyészség is a vádlott felmentésére tett indítványt.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész a vádlott terhére, a csalási cselekmények tekintetében bűnösség megállapítása és végrehajtandó szabadságvesztés kiszabása érdekében jelentett be fellebbezést, a jogorvoslat indokolásában a hamis magánokirat felhasználása vétségében is megállapíthatónak tartotta a vádlott bűnösségét. A vádlott és védője az ügydöntő határozatot tudomásul vette.

A Fővárosi Főügyészség a Bfel.5841/2015/1-I. számú átiratában az ügyészi fellebbezést módosítva tartotta fenn. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete a Be. 351. § (2) bekezdés a.) és b.) pont szerint megalapozatlan és a bíróság indokolási kötelezettségének sem tett eleget, ezért indítványa a Be. 376. § (1) bekezdés alapján az ítélet hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítására irányult.

A fellebbezés alapján eljáró Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság a 2016. április 19. napján megtartott nyilvános ülésen kihirdetett 22.Bf.5266/2016/9. számú határozatával a Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság 10.B.490/2015/48. számú ítéletét megváltoztatta, a vagyoni elleni bűncselekmények alóli felmentő rendelkezés mellőzésével vádlottat bűnösnek mondta ki 2 rb. pénzmosás vétségében [2012. évi C. törvény 400. § (1) bekezdés b.) pont] is. Az E nevére szóló útlevelet elkobozta, rögzítette a házi őrizetben töltött idő utolsó napját (2015. szeptember 24.),

illetve, hogy a felmerült bűnügyi költségből az állam terhén maradt összeg 526.109.- forint. Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta és megállapította, hogy a másodfokú eljárásban felmerült 45.720.- forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Indokolásának lényege, hogy az eljárás során nem merült fel olyan bizonyíték, mely kétséget kizáró módon alátámasztotta volna, hogy a család női elkövetője és a vádlott között kapcsolat lett volna, hogy tudott volna arról, hogy a csalásokból származó pénzösszeg átutalásához ezeket a bankszámlákat használták fel vagy abban részt vett volna. Nem bizonyítható, hogy tudott a tettesi alapcselekményekről, a női elkövető kilétére és a közöttük lévő kapcsolatra nem derült fény, így a család elkövetése nem róható a terhére.

A hamis magánokirat felhasználása tekintetében kiemelte, hogy az eljárás során nem derült fény az elektronikus üzenetek és a hozzájuk csatolt okiratok küldőjének személyére, az IP és e-mail címek nem voltak a vádlotthoz köthetők, így a vádlott felmentésére helytállóan került sor.

Téves azonban az elsőfokú bíróság felmentő rendelkezése a csalást érintően, mivel a vádlott magatartása más bűncselekményt megvalósít. A vádlott még az alapcselekmények előtt nyitotta a bankszámlákat, amelyekre ezt követően érkeztek a pénzek, elfogásakor is az egyik bankszámla felett kívánta rendelkezési jogát gyakorolni, telefonszám változást szeretett volna bejelenteni. Cselekménye ott kapcsolódik az alapcselekményekhez, hogy pénzügyi szolgáltatást vett igénybe, bankszámlaszerződést kötött, mely bankszámlák felett rendelkezett. A bankszámlákra utalt pénzek eredetéről azért nem volt tudomása, mert elmulasztotta a tőle elvárható figyelmet és körültekintést, különösen arra figyelemmel, hogy hamis útlevelekkel, magát más személynek kiadva nyitotta meg a számlákat. Ezen cselekményét minősítette a másodfokú bíróság pénzmosás vétségének.

A másodfokú bíróság ítélete ellen az ügyész a vádlott terhére, a cselekmény téves minősítése és büntetés súlyosítása érdekében jelentett be fellebbezést. A Fővárosi Főügyészség a Bfel.5841/2015/3. számon benyújtott indokolásában kiemelte, hogy a másodfokú bíróság okszerűen vont következtetést a vagyon elleni bűncselekmények tekintetében a vádlott bűnösségére, de a cselekmény minősítése téves. A vádlott annak tudatában vállalta hamis közokiratok felhasználásával a számlákat nyitását, azok fenntartását, hogy a bankszámlákra pénzt utalnak, más által az általa nyitott számlákra történő utalás pedig bűncselekményt valósít meg. A konkrét körülményekből nem csak azt ismerte fel, hogy a számlára történő utaláshoz nyújt segítséget, hanem azt is, hogy ez a bűncselekmény az átutalással érkező összegnek megfelelő pénzben mérhető kárt fog okozni, erre következtethetett abból, hogy a gazdasági élet szereplő egymással folytatott jóhiszemű tevékenységük során nem hamisított útlevelel nyitott számlákra utalnak pénzt, amelynek tulajdonosát nem ismerik. Így magatartása a csaláshoz nyújtott bűnszegédi.

Amennyiben a bíróság ezt az álláspontot nem osztja, a pénzmosás mint járulékos bűncselekmény szándékos alakzatára vonható következtetés, mely a teljes elkövetési értéket tekintve egy rendbelinek minősül. A pénzmosást mindig megelőzi valamilyen másik bűncselekmény, jelen ügyben azonban a számlák 2013. augusztus 13-i megnyitását követően, csak 2014. februárban utaltak először. A vádlotti cselekményt tehát nem előzte meg semmilyen felderített bűncselekmény, a bankszámla megnyitásával ő teremtette meg a lehetőséget bűncselekmény elkövetéséhez. A pénzmosásban részvételét nem a bankszámlanyitáskor tanúsított hanyagsága, hanem a bankszámláknak az utalásokat követő fenntartása, illetve az elfogáskor - amikor rendelkezni kívánt az E nevében nyitott bankszámla felett - véghezvitt cselekménye alapozza meg, ugyanis a bankszámla tulajdonosnak kötelezettségei vannak a számla fenntartásával kapcsolatosan, cselekvősege nem merülhet ki pusztán a számlanyitással. Cselekménye helyesen a 2012. évi C. törvény 399. § (1) bekezdésében meghatározott, de a (3) bekezdés b.) pont szerint minősülő pénzmosás büntette.

A pénzmosás gondatlan alakzata esetén a magatartás egy rendbeli, a 2012. évi C. törvény 400. § (2) bekezdés a.) pont szerint minősül, valamennyi befejezett alapbűncselekményből származó dolog

együttes értékéhez igazodóan, így a tényállás 3-4-5-6. pontjait figyelembe véve az elkövetési érték 58.941.006.- forint.

Mindezek alapján a büntetés súlyosítását, valamint a 2012. évi C. törvény 50. § (2) bekezdés alapján pénzbüntetés kiszabását is indítványozta.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.613/2016/1-I. számú átiratában és képviselője a harmadfokú nyilvános ülésen a bejelentett ügyészi másodfellebbezést - más okból is - fenntartotta. Álláspontja szerint az ügyben eljáró elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartotta és ügyfelderítési kötelezettségének is eleget tett, azonban az általa megállapított tényállás hiányos volt. A megalapozatlanságot a másodfokú bíróság részben kiküszöbölte, de nem teljeskörűen, ezért indítványozta, hogy az ítélet tábla az iratok alapján a tényállást egészítse ki a bankszámlanyitás és a vádlott elfogásának részletes körülményeivel, a tényállás így irányadó a harmadfokú eljárásban is.

Álláspontja szerint az ügyben eljáró első- és másodfokú bíróság téves jogkövetkeztetésre jutott, amikor a terhelt bűnösségét a csalásban nem látták megállapíthatónak. Tény, hogy a tényállásokban szereplő nő személye ismeretlen maradt, azonban az elkövetés körülményeiből, a hamis okiratokkal történő számlák megnyitásából, azok fenntartásából, a számlával kapcsolatos intézkedésből a vádlott tudatában fel kellett merülnie, hogy olyan pénzügyi művelethez - a pénz átutalásához, eltulajdonításához - nyújt segítséget, mely jogellenes és melynek következtében valaki kárt szenved. A vádlott 2013. augusztus 13-i cselekménye szükséges volt a jogellenes átutalások létrejöttéhez. A másodfokú bíróság okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére, azonban a tényállás 3-4-5-6-7-8. és 10. pontjaiban foglalt magatartásának helyes minősítése az elsőfokon eljáró ügyész végindítványának megfelelően:

- 2 rb. a 2012. évi C. törvény 373. § (1) bekezdésbe ütköző és a (6) bekezdés b.) pont szerint minősülő csalás büntette kísérlete, mint bűnsegéd (tényállás 8. és 10. pont)
- 4 rb. a 2012. évi C. törvény 373. § (1) bekezdésbe ütköző és az (5) bekezdés b.) pont szerint minősülő csalás büntette, mint bűnsegéd, melyből 1 rb. kísérlet (tényállás 3-4-5. és 7. pont)
- 1 rb. a 2012. évi C. törvény 373. § (1) bekezdésbe ütköző és a (3) bekezdés b.) pont szerint minősülő csalás büntette, mint bűnsegéd (tényállás 6. pont).

A minősítés megváltoztatása indokolja a büntetés súlyosítását is, indítványozta továbbá felhívni a halmazati büntetésre utalást, rendelkezni a házi őrizet beszámításáról és pontosítani az előzetes letartóztatás utolsó napját.

A védő írásbeli észrevételében hangsúlyozta, hogy a másodfokú bíróság a tényállást kiegészítette azzal, hogy a bűncselekmény mibenlétéről a vádlottnak a bankszámla megnyitásakor nem volt tudomása, ez összhangban van a következetes bírói gyakorlattal, miszerint a történeti tényállásban rögzített ténymegállapítások lehetnek ún. belső történések, tudati tények is. Az elkövető tudattartamára vonatkozó tényeket tartalmazó ítéleti tényállás alapján a másodfokú bíróság határozata a minősítést illetően alappal nem támadható, az irányadó tényállás alapján szándékos bűncselekmény megállapítására nincs törvényi lehetőség. A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség átiratában hivatkozott arra, hogy a vádlottban fel kellett merülnie annak, hogy jogellenes pénzügyi művelethez nyújt segítséget. Ez viszont nem elegendő a szándékosság megállapításához, hanem éppenséggel a másodfokú bíróság ítéletében szereplő gondatlan elkövetést alapozza meg. Annyiban osztotta az ügyészség érvelését, hogy gondatlan pénzmosás esetében a cselekmény 1 rendbelinek minősül, ez összhangban van más bűnkapcsolati cselekmények tekintetében a 4/2004. Büntető jogegységi határozatban foglaltakkal is. A büntetés súlyosítására irányuló ügyészi fellebbezést nem tartotta alaposnak, a kiszabott 2 év szabadságvesztés halmazati büntetésként is törvényes, még abban az esetben is, ha a pénzmosást az ítélet tábla a 2012. évi C. törvény 400. § (2) bekezdés a.) pont szerint minősíti. Mindezekre tekintettel indítványa a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 22.Bf.5266/2016/9. számú ítéletének helybenhagyására irányult.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy a másodfokú bíróság ítéletével szemben helytállóan biztosított fellebbezési jogot a Be. 386. § (1) bekezdés a.) pontja alapján, miután olyan vádlott bűnösségét állapította meg, akit az elsőfokú bíróság felmentett.

A bejelentett ügyészi másodfellebbezés alapos.

A Be. 387. § (1) bekezdés alapján a harmadfokú bíróság felülbírálta a másodfokú bíróság fellebbezéssel megtámadott ítéletet és az azt megelőző első- és másodfokú bírósági eljárást, - függetlenül attól, hogy ki fellebbezett - abból a szempontból is, hogy az eljárási szabályokat az elsőfokú, illetőleg a másodfokú bírósági eljárásban megtartották-e, valamint a másodfokú ítélet megalapozott-e.

A Be. 387. § (2) bekezdésben foglaltakra figyelemmel a másodfokú bíróság határozatának azon része, mely az elsőfokú bíróság ítéletének a 7 rb. hamis magánokirat felhasználásának vétsége miatti felmentő rendelkezését helybenhagyta, nem képezte felülbírálat tárgyát, e rendelkezést másodfellebbezés nem is támadta.

A felülbírálat során a harmadfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályoknak megfelelően, kellő részletességgel és alaposséggel folytatta le. A Be. 75. § (1) bekezdésben megfogalmazott ügyfelderítési kötelezettségnek eleget tett, a vád tárgyává tett bűncselekmény elbírálásához szükséges összes fellelhető bizonyítékot beszerezte, a nyomozás során feltártakon túl megkereste

- a Nemzeti Adó- és Vámhivatalt és kihallgatta tanúként a jogtanácsost a tényállás 9. pontjában írt cselekmény részleteinek
- az O a csehországi folyószámlanyitások körülményeinek
- a M Bankot a náluk nyitott folyószámlák adatainak
- a V Zrt-t az ügyben szereplő telefonszámok előfizetőjének
- a H Palace-t a vádlott bejelentkezési időpontjának

tisztázása érdekében.

A Be. 388. § (1) bekezdése szerint a harmadfokú bíróság a határozatát arra a tényállásra alapítja, amelynek alapján a másodfokú bíróság a megtámadott ítéletét meghozta, kivéve, ha ez a tényállás megalapozatlan.

A szükséges és lehetséges körben lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként feltárt - bizonyítékok értékelésével megállapított - tényállás felülbírálatkor a másodfokú bíróság az eljárási szabályok helyes alkalmazásával jutott arra az álláspontra, hogy az elsőfokú bíróság tényállása a Be. 351. § (2) bekezdés b.) pont II. fordulata alapján részben megalapozatlan, mert hiányos. A törvényszék a Be. 352. § (1) bekezdés a.) pont szerint eljárva, az iratok tartalma alapján a tényállást kiegészítette, a másodfokú bíróság által irányadónak tekintett tényállás azonban hiányos és iratellenes. A harmadfokú bíróság a részleges megalapozatlanságot - a Be. 388. § (2) bekezdése szerint, az iratok tartalma alapján - az alábbiak szerint küszöbölte ki:

A tényállást kiegészíti azzal az elsőfokú ítélet

- 4. oldal 1. pontban, hogy a vádlott magát a számú útlevelemmel igazolta (nyomozati iratok 177. és 203. oldal)
- 4. oldal 2. pontban, hogy a vádlott magát a számú útlevelemmel igazolta (nyomozati iratok 531-547. oldal)

- 4. oldal 2. pont után az alábbi új bekezdéssel: „A bankszámlák birtokában a vádlott ismeretlen társai különféle cégeket és társadalmi szervezeteket, hivatalokat kerestek meg létező cégkapcsolatokra és szerződésekre hivatkozva és arra, hogy a cég bankszámlaszáma megváltozik, a sértetteket tévedésbe ejtve a számlák kiegyenlítését kérték az általuk megadott, a vádlott által nyitott hamis bankszámlaszámra történő átutalással.”
- 5. oldal 9. pontban azzal, hogy összesen 24.667.845.- forint összértékű számlák megküldését kérték faxon (nyomozati iratok 821-823. oldal)
- 5. oldal 10. pontban azzal, hogy a vádlott 2013. augusztus 13. napján a M Zrt. Központi fiókjában A olasz állampolgár nevében fizetési számlaszerződést kötött a számú számlára, melyhez bankkártya és N szolgáltatást is igényelt (nyomozati iratok 697-717. oldal). A Magyar Posta Zrt. sértettől azt kérték, hogy a számú számlára utalják a pénzt (nyomozati iratok 381. oldal)
- 5. oldal utolsó bekezdés után, hogy vádlott a megbízás teljesítéséért 2.000 eurot kapott ismeretlen megbízójától (elsőfokú iratok 25. számú jegyzőkönyv 13-15. oldal)
- 5. oldal utolsó bekezdés után, hogy a vádlott által 2013. augusztus 13-án az O Nyrt.-nél nyitott számú számlát a tényállás 4-5-6-7. pontjában, az O Nyrt.-nél nyitott ... számú számlát a tényállás 3. pontjában, a M Zrt.-nél nyitottszámú számlát a tényállás 10. pontjában elkövetett csalásnál használták, erre kérték a pénz átutalását (nyomozati iratok 55., 123., 165., 229., 381. és 839. oldal)
- 5. oldal utolsó bekezdés után, hogy a vádlott 2014. március 28. napján 13 óra 30 perc körüli időben Budapesten a West End City Centerben lévő O Nyrt. fiókban megjelent abból a célból, hogy A nevére nyitott bankszámla adatai közül a megadott telefonszámot módosítsa. A számla azonosítása során a bankbiztonsági rendszer jelzésére tekintettel értesítették a rendőrséget, akik érkezéséig a vádlottat visszatartották. A vádlottat ezt követően őrizetbe vették, majd előzetes letartóztatását rendelték el, illetve a hamisított számú útlevelet lefoglalták. (nyomozati iratok 881. és 887-904. és 925. oldal)

A tényállást helyesbíti azzal az elsőfokú ítélet 5. oldal 8. pontban, hogy a második mondat helyére az alábbiit illeszti: „Az átutalás pontosan meg nem határozható számlaszámra irányult volna.” (P tanú vallomása nyomozati iratok 804. oldal és elsőfokú iratok 25. számú jegyzőkönyv 8. oldal)

A tényállásból a másodfokú ítélet 3. oldal első bekezdésben foglaltakat mellőzi, mert a vádlott szándékának értékelése körében a tudattartam a jogi indoklásra tartozó kérdés. Ezért az ítéletábra e részeket a történeti tényállásból mellőzte, mert az a jogi indoklás része.

A tényállás ezáltal megalapozottá vált, a harmadfokú bíróság határozatát az ekként kiegészített és pontosított tényállásra alapította.

A vádelvet megfogalmazó szabály a vád és az ítélet tényállása között nem követeli meg ún. teljes történeti azonosságot. Ha így lenne, a bíróság ténymegállapító tevékenysége nem lenne több mint a vádban szereplő tények helyességének ellenőrzése, holott a bíróságnak a Be. 75. § (1) bekezdés értelmében a bizonyítás során a tényállás alapos és hiánytalan, a valóságnak megfelelő tisztázására kell törekednie (EBD 2015. B. 11.). Ennek megfelelően került sor a vád keretein belül a történeti tényállás kiegészítésére olyan tényekkel is, melyet a vád nem tartalmazott, így a közokirat-hamisítás esetében az okiratok, az egyes csalásoknál a számlák, a veszélyeztetett kárérték, az elkövetésért kapott pénzösszeg, illetve az elfogás körülményeinek feltüntetésével. A Be. 2. § (3) bekezdésében foglaltak - „A bíróság csak annak a személynek a büntetőjogi felelősségéről dönthet, aki ellen vádat emeltek, és csak olyan cselekmény alapján, amelyet a vád tartalmaz.” - alapján nem kerülhetett sor a

vádlott bűnösségének vizsgálatára a vád tárgyává nem tett és a tettazonosság körébe nem tartozó magatartások esetében, ugyanis a bíróság a terhelt büntetőjogi felelősségére nem vonhat következtetést a bizonyítás során feltárt, de a vádban nem szereplő tényekből.

A vádlott saját maga adta át fényképét a hamisított útlevelek készítéséhez, amelyek átvételekor nyilvánvaló volt számára, hogy nem a saját személyes adatait tartalmazza. Ezen hamisított útleveleket személyesen adta át a bankszámlák nyitásakor, a közokirat-hamisítás tekintetében bűnösségének megállapítása és a cselekmények minősítése is törvényes, azt támadás nem érte sem a vád, sem a védelem részéről.

Az ügyben eljáró másodfokú bíróság és a Fővárosi Főügyészség azon magatartásból vont következtetést a pénzmosás bűncselekményben való bűnösségre, miszerint a vádlott bankszámlaszerződéseket kötött, mely számlákra pénzt utaltak, illetve a bankszámláknak az utalásokat követő fenntartását és a vádlottnak az elfogáskor véghezvitt cselekményét, a telefonszám változás bejelentését találta tényállásszerű magatartásnak. Az ítélet tábla álláspontja szerint azonban a vád tárgyává tett eseménysor alapján a pénzmosás tekintetében a vádlott bűnössége nem állapítható meg.

A Fővárosi Főügyészség a másodfellebbezés írásbeli indokolásában helytállóan emelte ki, hogy a pénzmosás járulékos bűncselekmény, mindig megelőzi egy alaphűncselekmény, amelynek elkövetéséből származó dolog a pénzmosás elkövetési tárgya. Jelen ügyben a csalásból származó pénz lehetne a pénzmosás elkövetési tárgya, ugyanis a cselekmény szándékos és gondatlan alakzata is akkor tényállásszerű, ha az elkövető a „dologgal összefűggésben bármilyen pénzügyi tevékenységet végez, vagy pénzügyi szolgáltatást vesz igénybe.”

A vádlott a bankszámlaszerződéseket a csalások elkövetését megelőzően mintegy fél évvel nyitotta, 2013. augusztusban. A vagyoni elleni bűncselekmények elkövetését, 2014. februárt követő magatartása - a bankszámlák fenntartása, az ahhoz tartozó telefonszám módosítása - a pénzmosás szempontjából nem tényállásszerű, a pénzmosás elkövetési tárgya a csalásból származó pénz, amellyel kapcsolatos konkrét, a vádlott vagy társai által megvalósított banki műveletet, mint szándékos elkövetési magatartást a vád sem rögzít.

A pénzmosás szándékos alakzatával kapcsolatban utalni kell továbbá arra is, hogy a vád nem tartalmaz a pénz eredetének leplezésével összefűggésben sem szándékra, sem célzatra utaló tényeket, márpedig ez az alakzat csak akkor állapítható meg, ha a dolog eredetének leplezése, titkolása céljából valósul meg. A számlákra történő utalás maga a károkozás, eredet leplezésére értelemszerűen nem alkalmas.

Illetve a Fővárosi Főügyészség fellebbezésében indítványozta a cselekmény 2012. évi C. törvény 399. § (1) bekezdésében meghatározott, de a (3) bekezdés b.) pont szerint minősülő pénzmosás bűntetteként minősítését, ellenben nem észlelte, hogy ez a bűncselekmény a Be. 16. § (1) bekezdés u.) pont alapján törvényszéki hatáskörbe tartozó, ezért a járásbírószágon indult eljárásban erre nem is kerülhetett volna sor.

A vádlotti magatartást a bűnsegédként elkövetett csalás megvalósulása szempontjából értékelve az alábbi megállapítások tehetők:

Csalást követ el, aki jogtalan haszonszerzés végett mást tévedésbe ejt, vagy tévedésben tart és ezzel kárt okoz [2012. évi C. törvény 373. § (1) bekezdés].

A családi kár a tévedésbe ejtett vagy a tévedésben tartott személy cselekvőségéből keletkezik oly módon, hogy a megtévesztett személyt a tévedés vagyoni jogi jellegű rendelkezésre, intézkedésre készíti, aminek következtében a tévedésben lévőnek vagy harmadik személynek a vagyonában károsodás következik be, ezáltal válik a cselekmény befejezetté. A jogtalan haszonszerzés a megtévesztő magatartás célzata, az elkövető azért cselekszik, hogy akár magának, akár másnak jogtalan - vagyis melyre sem objektíve, sem szubjektíve nincs jogcíme - vagyoni hasznot szerezzen, mely célzott haszonnak a keletkezett kárból kell erednie.

A csalás megvalósulásához három, egymást kiegészítő okozati összefüggés fennállása szükséges:

- a tévedésnek okozati összefüggésben kell lennie a tévedésbe ejtő vagy tévedésben tartó magatartással, tehát a megtévesztő cselekménynek kell előidéznie a tévedést, arra alkalmasnak, szándékosnak és más általánosan kell lennie;
- a tévedésbe ejtett vagy tévedésben tartott személy a tévedéssel okozati összefüggésben tesz vagyoni jogi jellegű rendelkezést, vagyis az okozati összefüggés kettős tartalmú: a rendelkezés a tévedésben lévőttől kell, hogy származzon, illetve azt a tévedésnek kell kiváltania;
- emellett szükséges az is, hogy a megtévesztett személy vagyoni jogi rendelkezése és a bekövetkezett kár között is okozati összefüggés legyen, vagyis a kárt nem közvetlenül az elkövető cselekménye (a tévedésbe ejtés vagy tévedésben tartás) okozza, hanem a megtévesztett személy (aki lehet a kárt szenvedő, de akár harmadik fél is) vagyoni jogi rendelkezése.

Az irányadó tényállás alapján a vádlott ismeretlen társa vette fel a kapcsolatot a sértettekkel és a ki nem fizetett számlák ellenértékét új számlaszámra történő utalással kérte kiegyenlíteni. Tévedésbe ejtette a sértetteket, hiszen a valóságban szó sem volt számlaszám változásról, e tévedés következményeként a sértettek vagyoni jogi rendelkezést tettek, az új számlára utalták a pénz, mellyel okozati összefüggésben a pénz számlára történő érkezésével a kár bekövetkezett. Az elkövetők valójában nem álltak jogviszonyban a sértettekkel, valós jogcím nélkül jutottak a pénzösszeghez, mely jogtalan vagyoni haszonnak minősül, melynek elérésére törekedtek. Az ügyészség az eredeti vádiratban tettesi magatartás elkövetésével vádolta a vádlottat, azonban a végindítványban az elkövetői alakzatot bűnsegédire módosította, hiszen arra egyértelmű bizonyíték nem merült fel, hogy a vádlott a tévedésbe ejtés, mint tettesi magatartás kapcsán bármilyen cselekvést megvalósított volna, minden alkalommal egy ismeretlen női telefonáló lépett fel és tájékoztatta tévesen a sértetteket.

A vádlott magatartása a bankszámlákkal kapcsolatban nyert egyértelmű bizonyítást.

Az A nevére került kiállított, a vádlottól készült fényképpel ellátott, ... számú útlevelet használták fel az alábbi számlák megnyitásához:

- 2013. augusztus 13-án M Zrt. számú számla (nyomozati iratok 697-717. oldal), melyet a tényállás 10. pontjában történő elkövetésnél mint új számlaszámot megadtak
- 2013. augusztus 13-án M Zrt. számú számla (elsőfokú bírósági iratok 41. szám alatt), melyet a jelen eljárás tárgyát képező csalásoknál nem használtak
- 2013. augusztus 13-án O Nyrt. ... számú számla (nyomozati iratok 531-547. oldal), melyet a tényállás 3. pontjában elkövetett csalásnál használtak

A P nevére került kiállított, a vádlottról készült fényképpel ellátott, számú útlevelet használták fel az alábbi számlák megnyitásához:

- 2013. augusztus 13-án M Zrt. számú számla (elsőfokú bírósági iratok 45. szám alatt), melyet a jelen eljárás tárgyát képező csalásoknál nem használtak
- 2013. augusztus 13-án M Zrt. számú számla (elsőfokú bírósági iratok 45. szám alatt), melyet a jelen eljárás tárgyát képező csalásoknál nem használtak
- U Bank Csehország számú számla (elsőfokú bírósági iratok 43. szám alatt), melyet a jelen eljárás tárgyát képező csalásoknál nem használtak
- 2013. augusztus 13-án O Nyrt. számú számla (nyomozati iratok 177-203. oldal), melyet a tényállás 4-5-6-7. pontjában elkövetett csalásnál használtak

Tekintettel arra, hogy ezekben az útlevelekben a vádlott saját fényképe szerepelt és a bankfiókban személyesen jelent meg és igazolta magát ezen okirattal, bizonyos, hogy ezeket a számlákat maga a vádlott nyitotta. A fentebb ismertetett adatok alapján annyi bizonyosan állítható, hogy a vádlott magatartása túlmutat a vád tárgyává tett cselekményeken, hiszen olyan számlákat is nyitott fiktív adatokkal, melyekhez a vádbeli vagyoni elleni bűncselekmények nem köthetők, nem volt rajta számlaforgalom, vagy olyan utalás történt, amely nem jelen eljárás tárgya. Ebből annyi mindenképp kitűnik, hogy a vádbeli események nem elszigetelt esetek, hanem egy előre megtervezett, tudatos cselekménysorozat részei.

A vádlottnak tudatában kellett lennie, hogy a gazdasági élet legális szereplői nem valótlan személyi adatokat és nem hamisított útlevéllel nyitott bankszámlákat használnak a pénzforgalmi ügyletek lebonyolításához. A telefonok vásárlásának körülményéből, melyek számát megadta a számlanyitáskor, a nem saját lakcím és e-mail cím közlésekor is fel kellett benne merülnie, hogy ezen valótlan adatok egyetlen célt szolgálnak: a számlák felett rendelkező valódi személy(ek) személyazonossága ismeretlen maradjon. Ugyanerre utal az is, hogy a számlákhoz interneten alapuló netbank hozzáférést is igényelt, mely szintén a be nem azonosíthatóságot szolgálja, hiszen nem kell a pénzekkel történő rendelkezéshez a bankfiókban megjelenni.

Fel kellett ismernie azt is, hogy az ily módon nyitott bankszámlákat - rendeltetésükből adódóan - arra fogják használni, hogy azokon pénzforgalmat bonyolítsanak, arra pénzt utaljanak, fizessenek be és/vagy ki, továbbutaljanak, megbízásokat teljesítsenek. A számlanyitás körülményeiből és abból a tényből, hogy több ezer eurót kapott a közreműködésért, az is egyértelmű kellett legyen számára, hogy a számlára érkező pénzek nem tisztességes úton kerülnek a számlára, hiszen ellenkező esetben nem lett volna szükség a hamis iratokkal és adatokkal történő számlanyitásra sem. Mindezen körülményekből fel kellett ismernie, hogy a számlára érkező pénzek bűncselekményből származnak, azt is látnia kellett, hogy ezek elkövetésével mások vagyonában kárt okoz, más tulajdonhoz való jogát sérti és e magatartáshoz elengedhetetlen az általa nyitott számlák felhasználása.

A bűnsegedség járulékos jellegéből következik, hogy a büntetendőség feltétele a tettesi alapcselekmény, a tettes magatartása tényállásszerű legyen, azaz bűncselekménynek minősüljön és annak megállapítása, hogy a tettes megvalósította, vagy legalább megkezdte a tényállásszerű elkövetési magatartás kifejtését. A részes büntetőjogi felelősségre vonásának nem akadály, ha a tettes kiléte nem volt megállapítható (BH 2000. évi 185. számú eseti döntés).

A vádlott szerepe nem fejeződött be a számlák nyitásával, erre utal, hogy

- 1.) 2014. március 28-án a bankban megjelent, saját vallomása és a banki alkalmazott elmondása szerint a számlához tartozó telefonszámot kívánta módosítani, ekkor a bank alkalmazottjának és a kiérkező rendőröknek is magát a számú útlevéllel igazolta.

Elfogásakor ugyanaz az útleveél volt nála, mint amit fél évvel korábban a számlanyitáskor is használt, márpedig erre a magatartására a számlára történő utalásokat követően egy hónap elteltével került sor.

2.) az iratok között továbbá adat merült fel a tekintetben is, hogy A nevére Csehországban két számlát is nyitottak, ésszámon (nyomozati iratok 443. és 549. oldal). Figyelemmel arra, hogy erre a névre kiállított hamisított, a fényképével ellátott igazolvánnyal fogták meg, továbbá a névazonosságra és a személyes közreműködésre, alappal lehet arra következtetni, hogy ezeket a számlákat is a vádlott nyitotta, egyébként az elsőfokú eljárásban azt maga sem vitatta, hogy ebben az országban is eljár az egyik hamis útleveéllel két számla nyitásakor. Ez a magatartás sem képezte vád tárgyát, illetve a 2012. évi C. törvény 3. § (2) bekezdés a.) pont és (3) bekezdés értelmében a nem magyar állampolgár által külföldön elkövetett cselekmények esetében a büntetőeljárás megindítását a legfőbb ügyész rendeli el, ennek hiányában sem kerülhetett sor a vádlott által Csehországban elkövetett magatartások tekintetében felelősségének vizsgálatára.

3.) Továbbá az iratokból megállapítható az is, hogy

- az O Nyrt. számú számláról 2014. február 17. napján A nevére Csehországban nyitott számlaszámra 51.000 eurót, illetve A nevére Csehországban nyitott számlaszámra 2014. február 17. napján 40.000 eurót, 2014. február 19. napján 2.800 eurót utaltak át internet bankszolgáltatáson keresztül (nyomozati iratok 531. és 549. oldal)
- az O Nyrt. számú számláról 2014. február 28. napján A nevére Csehországban nyitott számlaszámra 46.700 eurót utaltak át internet bankszolgáltatáson keresztül (nyomozati iratok 443. oldal), melyet a bank zárolt és jóváírásra kerültek (nyomozati iratok 527. oldal)

Nem maradhatnak értékelés nélkül ezek a tények, melyek arra utalnak, hogy a vádlott a hatóságok előtt ismeretlenül maradt elkövető társaival a számlanyitásokat követően is kapcsolatban maradt és még ha az nem is igazolható, hogy ő maga rendelkezett a pénzekkel, de bizonyosan tudatában volt annak, hogy a bankszámlákat a társai használják, azon pénzügyi műveleteket végeznek, hiszen a vallomása szerint átadta a társainak a bankszámlanyitás után a számla iratait és a hozzáféréshez szükséges adatokat.

A vádlott tisztában volt azzal, hogy a bankszámlák megnyitásával megteremtette a csalások elkövetésének egyik feltételét, mely a végrehajtáshoz elengedhetetlen volt, ezzel a szándékos magatartásával előmozdította a társa(i) cselekményének - hogy a megtévesztett sértettektől a pénzt megszerezzék - megvalósítását, nem elvárás, hogy segítség nyújtása minden részletre (mód, idő stb.) kiterjedő legyen. A tettes(ek) magatartása bűncselekmény törvényi tényállását kimerítette, - a tényállás 8. és 9. pont kivételével - megkezdték, illetve több esetben be is fejezték annak elkövetését és a vádlott velük szándékegységben cselekedett. Mindezekre tekintettel a vádlott bűnsegédi magatartása a tényállás 3-4-5-6-7. és 10. tényállási pontokban kétséget kizáróan bizonyítást nyert.

Mindezek alapján az ítélet tábla álláspontja szerint a vagyon elleni bűncselekmények esetében - a tényállás 8. és 9. pontja kivételével - a felmentő rendelkezés téves, a vádlott bűnösségére okszerű következtetés vonható, ellenben magatartása nem pénzmosásként értékelendő, ezért a vádlott bűnösségének megállapítását pénzmosás vétségében mellőzte és bűnösségét megállapította

- a tényállás 3., 4. és 5. pontjában foglalt cselekmények kapcsán 3 rb. bűnsegédként elkövetett csalás büntetése [Btk. 373. § (1) bekezdés, (2) bekezdés bc) pont, (5) bekezdés b) pont]
- a tényállás 6. pontban foglalt cselekmény kapcsán bűnsegédként elkövetett csalás büntetése [Btk. 373. § (1) bekezdés, (2) bekezdés bc) pont, (3) bekezdés b) pont]
- a tényállás 7. pontban foglalt cselekmény kapcsán bűnsegédként elkövetett csalás büntetése kísérletében [Btk. 373. § (1) bekezdés, (2) bekezdés bc) pont, (5) bekezdés b) pont]

- a tényállás 10. pontban foglalt cselekmény kapcsán bűnsegédként elkövetett csalás büntetvényében kísérletében [Btk. 373. § (1) bekezdés, (2) bekezdés bc) pont, (6) bekezdés b) pont]

A tényállás 8. pontjában foglalt magatartással kapcsolatban a feljelentés és P tanú vallomása alapján az biztosan rögzíthető, hogy egy ismeretlen női telefonáló megkereste a sértettet és egy új számlaszámra kérte három darab, összesen 71.452.730.- forint kiegyenlített számla összegének átutalását. Ellenben semmilyen írásos dokumentumot nem küldtek részükre, amelyben az új számlaszámot közölték, így arról a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján pontos megállapítás sem tehető, így azt sem lehet bizonyossággal megállapítani, hogy az utalás a vádlott által nyitott egyik számlára irányult volna. Az ügyészség a hamis magánokirat felhasználását nem is róta fel e vádpont esetében. Ezért a harmadfokú bíróság a tényállásban azt rögzítette, hogy az átutalás pontosan meg nem határozható számlaszámra irányult volna.

Bár az elkövetés módja hasonlóságot mutat a többi, vádbeli csalással és az ismeretlen telefonáló által megadott fax szám is egyezik, mindezek azonban - a terhelthez köthető pontos számlaszám hiányában - nem elégségesek ítéleti bizonyossággal annak bizonyítására, hogy a vádlott, illetve ismeretlen társai bármilyen módon részt vettek volna az elkövetésben.

Mindezek alapján az ítélet tábla a tényállás 8. pontja tekintetében a vádlottat az ellene a 2012. évi C. törvény 373. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés bc) pontjára figyelemmel a (6) bekezdés b) pont szerint minősülő, bűnsegédként elkövetett csalás büntetvényének kísérlete miatt emelt vád alól a Be. 6. § (3) bekezdés b.) pont és a Be. 331. § (1) és (3) bekezdés alapján, bizonyítottság hiányában, felmentette.

A tényállás 9. pontja esetében az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás a rendelkezésre álló bizonyítékokkal összhangban rögzíti, hogy kétséget kizáró bizonyossággal csupán azt lehet megállapítani, hogy a ki nem egyenlített számlák adatainak megküldése végett az Areus Zrt.-t megkeresték, akik a megadott fax számra továbbították is a kért adatokat (feljelentés nyomozati iratok 347-349. oldal, N tanú vallomása nyomozati iratok 815-816. oldal és elsőfokú iratok 25. számú jegyzőkönyv 11-12. oldal). Dr. H, a NAV jogtanácsosa tanúvallomása és a sértett megkeresése alapján az egyértelmű, hogy őket a számlák eltérő számlaszámra történő utalása végett nem keresték meg, a nyomozati iratok 357. oldalon található, a megváltozott - egyébként a vádlott által nyitott - számlaszám bejelentésére szolgáló iratot részükre nem küldték meg, nem is vették fel velük a kapcsolatot (bíróági iratok 25. számú jegyzőkönyv 16. oldal és 28. szám alatt).

Így a csalás elkövetéséhez szükséges számlák beszerzése megtörtént, de a sértett megkeresésére nem is került sor, így a tévedésbe ejtés, mint elkövetési magatartás megkezdése, tényállásszerű magatartás megvalósítása nem történt. A számlák beszerzésével a csalás elkövetéséhez szükséges feltételek biztosítása megvalósult, mely előkészületi magatartás, ellenben a csalás esetében ezt a törvény külön büntetni nem rendeli.

Ezért az ítélet tábla a vádlottat az ellene a 2012. évi C. törvény 373. § (1) bekezdésbe ütköző és a (2) bekezdés bc) pontjára figyelemmel az (5) bekezdés b) pont szerint minősülő, bűnsegédként elkövetett csalás büntetvényének kísérlete (tényállás 9. pontja) miatt emelt vád alól a Be. 6. § (3) bekezdés a.) pont és a Be. 331. § (1) és (3) bekezdés alapján, bűncselekmény hiányában, felmentette.

A 2012. évi C. törvény 80. § (1) bekezdés értelmében a büntetést az e törvényben meghatározott keretek között, céljának szem előtt tartásával úgy kell kiszabni, hogy az igazodjon a bűncselekmény tárgyi súlyához, a bűnösség fokához, az elkövető társadalomra veszélyességéhez, valamint az egyéb enyhítő és súlyosító körülményekhez.

A 2012. évi C. törvény 79. §-ban meghatározott büntetési célok a társadalom védelme érdekében annak megelőzése, hogy akár az elkövető, akár más bűncselekményt kövessen el. A büntetés kiszabásakor a bíróságnak minden esetben e kettős cél szem előtt tartásával kell eljárnia. A bűncselekmény elkövetőivel szemben kiszabott büntetés tehát nem csupán magára az elkövetőre bír hatással, hanem a társadalom többi tagjára nézve is. A bíróság feladata az ítélezés során a megadott büntetési tételkeret között olyan nemű és mértékű joghátrány alkalmazása, amely kifejezi a társadalom megítélését az adott cselekménnyel kapcsolatban, ugyanakkor figyelemmel van az elkövető által megvalósított magatartásra és személyi társadalomra veszélyességére is.

A büntetés kiszabása körében értékelendő enyhítő és súlyosító körülményeket a harmadfokú bíróság az alábbiak szerint kiegészíti:

- súlyosító körülményként értékeli a nagyszámú halmazatot (Bkv. 56. számú kollégiumi vélemény III/6. pont)
- enyhítő körülmény a kísérlet (Bkv. 56. számú kollégiumi vélemény III/1. pont), a csalások esetében a bűnsegédi magatartás (Bkv. 56. számú kollégiumi vélemény III/5. pont) és a kár nagyobb részbeni megtérülése (Bkv. 56. számú kollégiumi vélemény III/9. pont).

Ugyan a bűnösség köre bővült, de a harmadfokú bíróság nem tartotta indokoltnak a kiszabott 2 év szabadságvesztés büntetés olyan mértékű súlyosítását, mely az ítélet megváltoztatását eredményezte volna. Ennek elsődleges indoka egyrészt az elkövetés óta eltelt több mint 3 éves időmúlás, az hogy a legnagyobb tárgyi súlyú bűncselekmény, a tényállás 10. pontjában foglalt csalás kísérleti szakban rekedt és a befejezett 4 rb. csalás esetében egy kivétellel a kár teljes egészében megtérült, valamint a cselekmények döntő többségét (valamennyi vagyoni elleni bűncselekményt) a vádlott bűnsegédként valósította meg. Mindezekre tekintettel a 2012. évi C. törvény 82. § (2) bekezdés b.) pont alapján kiszabott szabadságvesztés büntetés mértékét érintetlenül hagyta, ilyen tartamú büntetés szükséges, de elegendő is a büntetési célok eléréséhez.

A vádlottal szemben alkalmazott büntetést a 2012. évi C. törvény 81. § (1) bekezdés alapján halmazati büntetésként tekinti kiszabottnak.

Ellenben nem értett egyet a szabadságvesztés büntetés végrehajtásának felfüggesztéséről szóló rendelkezéssel.

A büntetés végrehajtásának felfüggesztése a büntetéskiszabás keretei között a jogalkotó által biztosított kedvezmény. Alkalmazásával a jogalkotó alkalmat kíván adni a bűnelkövető számára a bűncselekmények elkövetésétől tartózkodó életvezetésre és a büntetés végrehajtásának elkerülésére. A kedvezmény abban áll, hogy a végrehajtásában felfüggesztett büntetés nem szakítja ki az elítéltet a megszokott közösségből, és ezzel elkerüli a szabadságvesztés végrehajtásával járó hátrányokat.

A Bkv. 55. számú kollégiumi vélemény iránymutatása szerint a végrehajtás felfüggesztése alkalmazásakor figyelembe kell venni, hogy az nem kerülhet ellentétbe az általános megelőzés követelményével. Ilyen nagyszámú halmazat esetén, illetve figyelemmel a bűncselekmények kiemelkedő tárgyi súlyára is, az ítélőtábla megítélése szerint jelen ügyben mind a generális, mind a speciális prevenció - a társadalom védelme érdekében annak megelőzése, hogy a vádlott és más a jövőben bűncselekményt kövessen el - indokolja a végrehajtandó szabadságvesztés kiszabását. Ezért a büntetés végrehajtásának felfüggesztését mellőzte.

A másodfokú bíróság - a jogszabályi feltételek fennállása ellenére - vagyonekobzást nem alkalmazott. A 2012. évi C. törvény 74. § (1) bekezdés a.) pontja értelmében ugyanis a vagyonekobzást el kell rendelni a bűncselekmény elkövetéséből eredő vagyonra, amelyet az elkövető a bűncselekmény elkövetése során vagy azzal összefüggésben szerzett. A vádlott esetében a bűncselekmény elkövetéséből származó bevétel a kiegészített és irányadó tényállás alapján 2000 euro, melyet a megbízóitól kapott a saját vallomása alapján. Erre az összegre a harmadfokú bíróság - forintra átszámolva - a vádlottal szemben vagyonekobzást rendelt el.

A vádlott által házi őrizetben töltött idő beszámításáról történő ítéleti rendelkezés a 2012. évi C. törvény 92. § (3) bekezdés a.) pontján alapul.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség átiratában észrevételezte, hogy az elsőfokú bíróság a vádlott által előzetes letartóztatásban töltött idő utolsó napját tévesen tüntette fel 2015. július 17. napjában. Ezzel a harmadfokú bíróság nem értett egyet. Az iratok alapján megállapítható, hogy a Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság a 2015. július 10. napján kelt 10.B.490/2015/25-IX. számú végzésével a vádlott előzetes letartóztatását 5 millió forint óvadék letételének feltételével megszüntette és elrendelte házi őrizetét. Az óvadékot azonban csak 2015. július 17. napján fizették be, a vádlott szabadlábra helyezésére is ezen a napon került sor, így ez tekinthető az előzetes letartóztatás utolsó napjának (elsőfokú iratok 35-36. sorszám alatt befizetési lap és büntetés-végrehajtási intézeti szabadítási értesítő).

Tekintettel arra, hogy a harmadfokú bíróság a vádlott bűnösségét megállapította a tényállás 3. pontjában foglalt bűncselekményben [a Btk. 373. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés bc) pontjára figyelemmel az (5) bekezdés b) pont szerint minősülő bűnsegédként elkövetett csalás büntetében], a M magánfél által a nyomozati iratok 221. oldalán, 2014. március 07. napján előterjesztett polgári jogi igényt érdemben elbírálta a Be. 398. § (2) bekezdés és a Be. 335. (2) bekezdés alapján és kötelezte a vádlottat, hogy 30 napon belül fizessen meg a magánfél részére 29.239.121,- forint kártérítést és ennek 2014. február 13. napjától a kifizetés napjáig járó kamatát. Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 42. § (1) bekezdés a.) pont és az 58. § (1) bekezdés c.) pont alapján kötelezte az eljárási illeték lerovására.

Fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla a másodfokú bíróság ítéletét a Be. 398. § (1) bekezdés alapján megváltoztatta, míg egyéb rendelkezéseit a Be. 397. § alapján helybenhagyta.

A harmadfokú eljárásban felmerült bűnügyi költséget a Be. 385. § alapján alkalmazandó Be. 339. §

(2) bekezdés alapján az állam viseli.

, 2017. év március hó 08. napján

Dr. Nehrer Péter s.k. Dr. Sárecz Szabina Martina s.k. Dr. Szalai Géza s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság **22.Bf.5266/2016/9.** számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság **3.Bhar.257/2016/15.** számú ítéletében foglalt változtatásokkal **2017. év március hó 08. napján jogerős és végrehajtható.**

Budapest, 2017. év március hó 08. napján

. Nehrer Péter s.k.

a tanács elnöke

Kiadmány hitelül:
tisztviselő